

СОЦІАЛЬНА АКТИВНІСТЬ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ**Грибко О. В.*****Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків***

Проблема старіння суспільства є новим соціальним феноменом, з яким людство зіткнулося лише у другій половині ХХ ст. Сьогодні українське суспільство підійшло до такого періоду свого розвитку, коли збільшення частки літніх людей у складі населення серйозно впливає на економічні, політичні, соціальні та духовно-моральні зміни. З огляду на демографічного старіння України зростає й актуальність дослідження соціальної активності людей похилого віку, які стали в даний час більш активні та діяльні. У соціології соціальна активність визначається як спосіб життєдіяльності соціального суб'єкта, що полягає в усвідомленій спрямованості його діяльності на перетворення соціальних умов відповідно до назрілих потреб, інтересів, цілей та ідеалів, у висуванні та реалізації соціальних ініціатив, участі у вирішенні актуальних соціальних завдань, формуванні у себе необхідних соціальних якостей [1]. Через соціальну активність виражається рівень соціальних потенцій суб'єкта, його культура, вміння, знання та навички, здатність охоплювати своєю діяльністю навколишній світ, змінювати його та разом з ним самого себе. А відсутність чи ослаблення уваги соціального оточення до організації активного способу життя людей призводить до зниження їх активності та деградації особистості. Соціальна активність є показником цілеспрямованості особистості. Водночас було б неправильно розглядати соціальну активність лише як «властивість» чи «ознаку» окремої особи. Це – показник соціальної сутності особистості. Форми прояви і цілі, та інші особливості соціальної активності породжені суспільством, тим соціальним середовищем, у якій формується особистість. У цьому сенсі соціальна активність є показником ступеня соціалізації особистості, властивим відповідним соціальним спільнотам та соціальним групам. Слід наголосити, що соціальна активність – це не просто пристосування особистості до тих чи інших умов, головним чином вона спрямована на їх перетворення, що здійснюється цілеспрямовано та організовано. Перетворення соціальних умов одна із найважливіших показників соціальної активності особистості. Соціальна активність людей похилого віку може бути згрупована за двома основними напрямками: 1) виконання повсякденної роботи у родині; 2) задоволення різноманітних своїх інтересів (освіта, творчість, спорт і т.і.). Обидва ці напрями взаємопов'язані і сприяють збереженню позитивної самооцінки, усувають почуття непотрібності, самотності, за умови, що їх супроводжує матеріальне забезпечення, що відповідає реальному прожитковому мінімуму, адже коли людині не треба зосереджуватись на задоволенні базових фізіологічних потреб, тільки тоді вона зможе проявляти активність в інших життєвих сферах.

Література:

1. Велика українська енциклопедія. URL : <https://vue.gov.ua/%D0%90%D0%BA%D1>